



## OCENA Plesna predstava Kvartet Gaga

MOJCA KUMERDEJ

... in kliči me Antonija  
koreografija Nina Fajdiga in Jasmina Križaj  
produkcija Emanat  
Galerija Jakopič Ljubljana, premiera 26. 11. 2010

V sakič je zanimivo videti, kako mlada generacija žensk tematizira žensko telo, in prav »figure ženskega telesa v današnji pop kulturi« sta se v predstavi ... in kliči me Antonija lotili plesalki ter koreografinji Nina Fajdiga in Jasmina Križaj. Njuno izhodišče je, da je žensko telo danes »oropano osebnosti, emocij in predstavljeno zgolj kot predmet poželenja« ter je tako razumljeno kot ideja, objekt, ki je na voljo za presojanje.

Kljub njuni mladosti – ali pa tudi ne, navsezadnje jih imata avtorici skoraj trideset – bi namesto skrajno poenostavljenih ugotovitev o vlogi in mestu ženskega telesa v množični kulturi pričakovali temeljitejši razmislek o spolni umeščenosti v imaginarij popularne kulture. Tako glede na dosežke feminizma kot z njim povezane strategije nekaterih umetnic, ki so si tudi v pop kulturi mesto izborile s sprevačanjem kod in se predvsem uprle poziciji nemočne žrtve pogleda drugega. V uporabljeni vizualnosti – črna preveza prek oči in črna seksapilna oprijeta oblačila – ter gibalnih elementih prepoznamo pop ikono Lady Gaga in vsaj pri tej »slavni pošasti«, ki sicer mainstreamovsko manipulira z imidži, bi se lahko kaj naučili, če drugega ne, vsaj drznosti. Plesalke – poleg avtoric nastopata Brazilka Clarice Braga Barbosa Lima in Američanka Leila McMillan – s prevezami prek oči nastopajo v vlogi »zaslepljenega« objekta, ki je na vpogled voajeristični publiki, posedeni okoli prizorišča. Sprva minimalistično gibanje na mestu se med štiridesetminutno predstavo razvije v večinoma ponavljajoče se sekvence, pri čemer so med plesalkami gibalne, brezosebne interakcije, in to vse do zadnje četrtine, v kateri se povežejo v nekakšen dvotaktni stroj ponavljajočih se gibov; neutrudno gibalno ponavljanje naj bi ženska telesa deseksualiziralo.

Namen te gibalno najbolj zanimive sekvence v predstavi pa spodleti. Najavljeno »ekstravagantno obnašanje z namenom pridobiti pozornost« namreč zaradi predhodnega pomanjkanja gibalne razgradnje, večinoma precej medle in tudi tehnično ne ravno prepričljive izvedbe – z delno izjemo Nine Fajdiga –, in zlasti zaradi umanjkanja najavljene uprizoritvene drznosti, ne deluje ekstravagantno, ampak razvlečeno ter koreografsko in izvedbeno skromno.